

21 Gž-1425/16-2

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zadru
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Zadru, u vijeću sastavljenom od sudaca i to Ante Milovca, kao predsjednika vijeća, Marine Tante, kao sutkinje izvjestiteljice i članice vijeća te Blanke Pervan, kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupane po zakonskom zastupniku, a ovaj po punomoćniku Josipu Mađariću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Madarić i Lui d.o.o. iz Zagreba, Ilica 191 F, protiv tuženika Željka Lončara iz Poličnika, Ulica satnije Sv. Ivana 18, OIB: 12811466331, zastupanog po punomoćnicima - odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Korljan & partneri iz Zadra, radi isplate, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-464/14 od 28. listopada 2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 21. veljače 2017. godine,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tuženika Željka Lončara kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-464/14 od 28. listopada 2016. godine.

Obrazloženje

Uvodno označenom presudom suda prvog stupnja suđeno je:

„I. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi posl. br. Ovr-477/01 od dana 02. veljače 2001. godine Općinskog suda u Zadru u cijelosti.

II. Nalaže se tuženiku Željku Lončaru, da na ime solidarne obveze po kreditnoj partiji broj 7100159629 (stari broj: 2134001915), plati tužitelju dospjeli dug na dan 16. lipnja 2016. godine u iznosu od 321.023,56 kn, kao i zakonsku zateznu kamatu koja na iznos glavnice od 107.034,27 kn teče od 16. lipnja 2016. godine do naplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovackim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, troškove ovršnog postupka u iznosu od 2.560,00 kn te zateznu kamatu na troškove ovršnog postupka koje teku od dana donošenja rješenja o ovrsi, odnosno od 02. veljače 2001. godine do 30. lipnja 2002. godine po stopi od 18% godišnje, od 01. srpnja 2002. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 01. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do naplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine

dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena do naplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 15.902,00 sa zateznom kamatom koja teče od dana donošenja prvostupanske presude odnosno od dana 28. listopada 2016. godine pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena do naplate, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužiteljice za naknadom troška odbija kao neosnovan.“

Protiv citirane presude žalbu je izjavio tuženik, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja uz prijedlog da se pobijana presuda preinaci. U žalbi navodi da tužitelj nije još uvijek izvršio naplatu predmetnog duga od solidarnih dužnika Mufe Davora te Bevanda Omera, što je sud pobijanom odlukom posve zanemario te samim time počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. točke 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14 - dalje ZPP) odnosno pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama odnosno razlozi su nejasni te proturječni. Tuženik se tijekom postupka usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva tužitelja iz podneska od 6. studenog 2015. godine s obzirom da je isti kvantitativno i kvalitativno drukčiji od prijašnjeg tužbenog zahtjeva te je istaknuo prigovor zastare u odnosu na dio koji prelazi dio od 20.507,86 DEM, a sve s obzirom na činjenicu da je zadnja dobrovoljna uplata tuženika, tamo ovršenika izvršena 21. rujna 2000. godine, a sve ostale su poduzete prisilnom obustavom radi naplate upravo utuženog iznosa, pa da između tužbenog zahtjeva od 6. studenog 2015. godine i 8. srpnja 2016. godine te ranijeg tužbenog zahtjeva ne postoji sadržajni identitet, s obzirom da je novi tužbeni zahtjev podnesen u odnosu na potraživanje čija osnova potječe iz 2000. godine, dakle ne samo da je taj dio u zastari, već tuženik također opetovano ističe kako je mišljenja da je svakako zastario cjelokupni iznos. Nadalje, da je preinakom tužbenog zahtjeva ugašena litispendencija za pravopostavljeni tužbeni zahtjev te se smatra kao da je tužba povučena, odnosno nema učinka prekida zastare te je preinakom tužbenog zahtjeva započela nova parnica, i to 2015. godine pa je osnovan prigovor zastare jer se nije radilo o povećanju postojećeg zahtjeva, već o promjeni istovjetnosti zahtjeva. Također, opetovano se ističe kako je svakako u zastari dio glavnice i pripadajuće kamate koje nisu bile utužene u ovrsi, pa je sud svim prethodno navedenim radnjama počinio ne samo bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. toč. 11. ZPP već je i pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje te pogrešno primijenio materijalno pravo.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba nije osnovana.

Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, sud prvog stupnja nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP, na koju u žalbi ukazuje tuženik, budući da izreka presude nije nerazumljiva niti proturječna danim razlozima, te presuda u pobijanom dijelu ima razloga o odlučnim činjenicama, a dani razlozi su jasni i neproturječni, i o odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava, slijedom čega se ista može ispitati.

Nadalje, nisu počinjene ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP na postojanje kojih ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti temeljem čl. 365. st. 2. ZPP.

Predmet spora je zahtjev tužitelja radi isplate duga nastalog nepodmirivanjem obveza po Ugovoru o kreditu br. 3010-620-16-2134001915-012122, otkazanog 30. studenog 2000.

godine, s time kako nije sporno da je tuženik sklopio predmetni Ugovor o kreditu, što je i razvidno iz samog ugovora (l.s. 4-7), ali je bilo sporno da li dug uopće postoji, visina duga i da li je isti u zastari.

U odnosu na postojanje duga treba istaknuti da je sam tuženik priznao da nije podmiri predmetni dug zbog loše finansijske situacije, kao i da nije imao prigovora na dopunu nalaza vještaka od 16. lipnja 2016. godine, međutim, postavilo se pitanje zastare duga s obzirom da je tuženik naveo da je potraživanje iz predmetnog Ugovora o kreditu dospjelo 2000. godine, a da su uređeni tužbeni zahtjevi od 6. studenog 2015. godine i 8. srpnja 2016. godine podneseni nakon 15 godina jer u odnosu na raniji tužbeni zahtjev ne postoji sadržajni identitet, pa se prвopostavljeni tužbeni zahtjev ima smatrati povučenim, što znači da nema učinka prekida zastare te je preinakom tužbenog zahtjeva započela nova parnica.

Odredbom čl. 360. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01, dalje: ZOO) je propisano da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, dok st. 2. istog članka propisuje da zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze.

Zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano (čl. 361. st. 1. ZOO).

Potraživanja zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare (čl. 371. ZOO).

Zastarijevanje se prekida podizanjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom, radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja potraživanja (čl. 392. st. 3. ZOO).

Kad je prekid zastarijevanja nastao podizanjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja potraživanja u sporu odnosno prijavljivanjem potraživanja u nekom drugom postupku, zastarijevanje počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili svršen na neki drugi način (čl. 388. ZOO).

Sud prvog stupnja je pravilno otklonio prigovor zastare budući da je potraživanje iz predmetnog Ugovora o kreditu dospjelo na naplatu 30. studenog 2000. godine, i od tada se sukladno čl. 361. st. 1. ZOO računa početak zastarnog roka za naplatu tražbine, dok je ovaj postupak pokrenut 16. siječnja 2001. godine podnošenjem prijedloga za ovru na temelju vjerodostojne isprave, pa je došlo do prekida zastare sukladno čl. 392. st. 3. ZOO.

Nadalje, nakon pokretanja ovog postupka dana 16. siječnja 2001. godine, zastarijevanje nije počelo teći iznova s obzirom da je rješenjem suda prvog stupnja od 27. rujna 2012. godine u odnosu na tuženika ukinuta klauzula pravomoćnosti na rješenju o ovrsi poslovni broj Ovr-477/01 od 2. veljače 2001. godine, a nakon čega je postupajući po prigovoru tuženika rješenjem suda prvog stupnja stavljen van snage rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-477/01 od 2. veljače 2001. godine u odnosu na istog, te je odlučeno da će se postupak provesti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga, odnosno nije došlo do okončanja spora.

Također, neosnovani su navodi tuženika da se radilo o promjeni istovjetnosti zahtjeva, odnosno da u odnosu na raniji tužbeni zahtjev ne postoji sadržajni identitet, budući da je tužitelj uredio tužbeni zahtjev nakon provedenog finansijskog vještačenja s kojim se utvrdila visina duga, s time da se zahtjev temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, tj. Ugovora o kreditu br. 3010-620-16-2134001915-012122.

Prema tome, prвostupanjski sud je pravilno zaključio nakon provedenog postupka da tuženik još uvijek ima nepodmireni dug prema tužiteljici u ukupnom iznosu od 321.023,56 kn, te je prihvatio tužbeni zahtjev kao osnovan.

U odnosu na odluku o troškovima postupka, treba istaknuti kako je sud prvog stupnja pravilnom primjenom čl. 154. st. 1. ZPP u vezi sa odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12, 103/14 i 118/14) odlučio o troškovima ovog parničnog postupka.

Slijedom iznesenog, valjalo je temeljem čl. 368. st. 1. ZPP odbiti žalbu tuženika kao neosnovanu i potvrditi prvostupansku presudu.

U Zadru, 21. veljače 2017. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ante Milovac, v.r.

Za točnost отправка – ovlašteni službenik

Nives Jović

